

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: C. M.,
státní příslušnost: Nigerie,
v ČR bytem [adresa],
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2016, č. j.: MV-182120-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 9. 11. 2015, č. j. OAM-

1382-23/ZR-2013, jímž bylo dle § 87 I odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu, a dle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě opakovaně vyjádřil nesouhlas s žalobou napadeným rozhodnutím. V *prvním žalobním bodu* namítal, že žalovaný potvrdil argumentaci správního orgánu I. stupně a neuznal žádný z odvolacích důvodů, své rozhodnutí však nedostatečně odůvodnil. V této souvislosti žalobce uvedl ke svému odsouzení, že byl prvně odsouzen v roce 2009 za jednání, které způsobil naposledy v červenci 2008, trest vykonal a osvědčil se. Ve druhém případě byl odsouzen v roce 2011 za jednání, které spáchal naposledy v červenci 2011, na toto odsouzení se však vztahuje amnestie. I pro případ, že by se na něj amnestie nevztahovala, splnil by podmínku a dne 18. 10. 2015 by se bez problému osvědčil. V době podání žaloby tomu bylo téměř 5 let od spáchání posledního protizákonného jednání, přičemž není jeho vinou délka řízení před správním orgánem. Rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně proto považoval za neaktuální. Konstatoval, že je jeho rejstřík trestů čistý a žije spořádaným rodinným životem. Vznese obavy, že se po zrušení trvalého pobytu dostane do bludného kruhu, kdy bude legálně na území žádat o udělení povolení k pobytu, které mu bude opakovaně zamítnuto, až se dostane do situace, kdy může být na území ČR nelegálně. I když nelze předjímat výsledek řízení, které ještě ani nebylo zahájeno, praxe správních orgánů je v podobných případech taková, že jsou podobné žádosti zamítány. Poukaz žalovaného na možnost realizace pobytu na základě jiných pobytových oprávnění považoval za alibistický, neboť na udělení víza nemá právní nárok a může tak být od své rodiny odtržen. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2012 ve věci sp. zn. 3A 18/2012. Zopakoval, že byl v prvním případě odsouzen k odnětí svobody v délce 15 měsíců, kdy se po podmíněném propuštění osvědčil, v druhém případě byl odsouzen k podmíněnému trestu a byl účasten amnestie. I kdyby nebyl účasten amnestie, též by se v době podmíněného odsouzení osvědčil, neboť je dostatečně ponaučen a žije spořádaným životem. Jeho recidiva tak není aktuální. Podle Nejvyššího správního soudu musí být jeho jednání skutečně aktuální a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V této souvislosti vyjádřil svůj nesouhlas s argumentem správního orgánu, že šíření drog je obzvlášť problémem u cizinců pocházejících z Nigerijské federativní republiky. Měl za to, že jej pro jeho původ nemůže žalovaný paušalizovat, neboť se tím dopouští diskriminace a zbytečného předjímání.
3. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil nepřiměřenost dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že v České republice žije od roku 2005 nepřetržitě 11 let, strávil zde tak více než čtvrtinu svého dosavadního života a má na území ČR silné rodinné a sociální vazby. K tomu poukázal na § 174a zákona o pobytu cizinců a namítal, že žalovaný dovozuje přiměřenost svého rozhodnutí na základě posouzení jediného faktoru, což je evidentně v rozporu se zákonem. Žalovaný tedy nepostupoval na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Opětovně poukázal na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 3A 18/2012, z něhož citoval. Konstatoval, že je každé ustanovení zákona třeba posuzovat v kontextu smyslu dané právní úpravy a brát v úvahu ustanovení článku 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), které je třeba vykládat eurokonformně a ve smyslu obsahu Směrnice č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice“), čl. 1 odst. 1 Ústavy České

republiky, základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), čl. 10 Ústavy České republiky, čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce měly být rovněž aplikovány příslušné mezinárodně právní závazky ČR a judikatura příslušných soudů, zejména ESLP a ESD, včetně judikatury ESLP k čl. 8 Úmluvy. Povinnost respektovat právo na ochranu soukromého a rodinného života vyplývá i z čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Dále poukázal na rozsudek ESLP ve věci Boulif proti Švýcarsku.

4. Konkrétně ke svým rodinným poměrům uvedl, že má dceru E. M. nar. DD. MM., která sice žije s matkou ve Velké Británii, nicméně mu bylo vyměřeno výživné, které pravidelně hradí a je s dcerou v kontaktu. Je pro něj nepředstavitelné, že by hradil výživné z Nigérie, neboť v ČR má možnost brigád. Navíc se mu narodila dcera M. E. M. dne DD. MM. s paní M. L., nar. DD. MM. RRRR. V době podání žaloby byly na něm paní L. a dcera, která je ještě miminkem, zcela finančně, osobně a citově závislé. Dcera se narodila ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, tato skutečnost proto měla být žalovaným zohledněna. Existují tedy dvě osoby, které jsou vydaným rozhodnutím dotčeny. Jestliže mu byl zrušen pobyt a stanovena lhůta k vycestování 30 dnů, dotkne se to jeho rodiny, se kterou žije a jeho dítěte, které vychovává, o které pečuje a stará se. K tomu poukázal na § 27 správního řádu. Tvrdil, že se lhůta k vycestování přímo dotýká jeho druhé nezletilé dcery a družky.
5. Ve *třetím žalobním bodu* namítal porušení zásady ne bis in idem, což je v rozporu s článkem 4 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 153/97 a konstatoval, že ve věci existuje rozsáhlá judikatura ESLP a ESD. Porušení shora zmíněné zásady shledal v tom, že přesto, že byl potrestán, kdy v prvním případě se osvědčil a ve druhém se na něj vztahovala amnestie, bylo mu zrušeno povolení k trvalému pobytu.
6. Ve *čtvrtém žalobním bodu* nesouhlasil s výrokem II. prvostupňového správního rozhodnutí, kde se uvádí „respektive ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody“, přestože ve výkonu trestu není. Výrok tak nekoresponduje se skutečností.
7. V *pátém žalobním bodu* tvrdil porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť nebyl vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisem a ve stanovené lhůtě případně zaslat vyjádření. Žalovaný se dopustil procesního pochybení i tím, že nebylo provedeno místní šetření ke zjištění společného soužití žalobce s paní M. L., která pouze ve třetím trimestru trávila čas na Slovensku, kde porodila jejich dceru. To považuje za velké pochybení.
8. V *šestém žalobním bodu* se ohradil proti argumentu žalovaného, že neovládá český jazyk a zdůraznil, že hovoří anglickým jazykem - nejrozšířenějším jazykem na světě a rozhodně to neznamena, že by se stýkal pouze se svým etnikem. V této souvislosti brojil proti argumentaci žalovaného, že by se ve své domovské zemi vracel do stejného prostředí, neboť má na území ČR zázemí a rodinu.
9. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že se s otázkou aplikace ust. § 87 I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v odůvodnění svého rozhodnutí obsáhle a přezkoumatelným způsobem vypořádala, stejně jako se skutečností,

že se žalobce po vykonání trestu osvědčil. Doplnila, že již v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že byl žalobcem namítaný rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 3A 18/2012 pozdější judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán, např. rozsudkem ve věci sp. zn. 1As 175/2012. Zdůraznila, že i přes skutečnost, že se žalobce osvědčil, dospěla k závěru o tom, že žalobce na území ČR závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a odkázala na důvody svého rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že se z protiprávního jednání poučil a žije spořádaným životem, konstatovala, že se z prvního odsouzení zcela zjevně nepoučil, neboť brzy poté, co byl propuštěn z výkonu trestu, počal opět páchat trestnou činnost. O výchovném účinku trestního řízení na žalobce proto důvodně pochybuje. K názoru žalobce, že by mu mělo být spolu se zrušením povolení k trvalému pobytu uděleno nižší pobytové oprávnění, podotkla, že zákon o pobytu cizince takto koncipován není. Žalobce si může, v případě zájmu, o požadované pobytové oprávnění požádat, jak vyplynulo z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobcem poukazovaný postup zcela jistě nebyl úmyslem zákonodárce. Žalobce se v ČR dopustil závažné úmyslné trestné činnosti a v návaznosti na to byly podmínky pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu splněny.

11. K námitce nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce žalovaná odkázala na své obsáhlé odůvodnění na straně 8 – 11 svého rozhodnutí s tím, že žalobce nikterak nedoložil, že se se svou dcerou žijící s matkou ve Velké Británii pravidelně stýká a hradí i výživné. K tomu poukázala na závěry zdejšího soudu, který rozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku usnesením ze dne 4. 5. 2016, č. j. 9A 63/2016-25, z nichž vyplývá, že k zásahu do rodinného vztahu nemůže dojít, neboť žalobce s nezletilou dlouhodobě nesdílí společnou domácnost a nepečuje o ni. K tvrzení žalobce, že je nepředstavitelné, aby hradil výživné z domovského státu, poukázala na to, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné relevantní ekonomické vazby v ČR, je proto evidentní, že pokud výživné na svou dceru ve Velké Británii skutečně hradí, ačkoli to nijak nedoložil, může tak případně činit i ze své vlasti. K žalobcově další nezletilé dceři nar. 22. 2. 2016 upozornila, že Ministerstvo vnitra nemohlo tento fakt zohlednit, neboť k narození nezletilé došlo až po vydání jeho rozhodnutí. Učinit tak nemohla ani žalovaná, ačkoliv se nezletilá narodila před vydáním druhostupňového rozhodnutí, neboť to bez součinnosti žalobce nemohla zjistit, když se nezletilá narodila na území jiného státu a žalobce, ani jeho právní zástupce v odvolacím řízení nesdělil, že došlo k narození dalšího potomka a že by taková skutečnost měla být v napadeném rozhodnutí zohledněna. Žalovaná tuto skutečnost zjistila až z podané žaloby a z návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalovaná i v této souvislosti poukázala na rozhodnutí devátého senátu v projednávané věci, kterým nepřiznal žalobě odkladný účinek, a v němž soud uvedl, že žalobce žádným způsobem nedoložil, zda a od jaké doby sdílí se svou družkou a nezletilou společnou domácnost v ČR, jakým způsobem o dceru pečuje, jak se podílí na finančních nákladech na vedení společné domácnosti a že vše zůstává v rovině pouhého tvrzení. Žalovaná k tomu zdůraznila, že družka žalobce pobývala v době svého těhotenství ve Slovenské republice, kde též porodila. K údajnému rozvoji rodinného života tak mělo dojít až v době, kdy bylo s žalobcem vedeno řízení o zrušení o povolení k trvalému pobytu a až poté, co bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí OAM. Nynější argumentace právního zástupce žalobce, jeho rodinnými poměry se proto žalované jeví jako účelová.
12. Ke zbývajícím žalobním bodům žalovaná uvedla, že se jedná o totožné námitky, které byly vzneseny již v odvolání, a pro stručnost odkázala na své stanovisko k nim na str. 6 – 8 žalobou napadeného rozhodnutí.

13. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.
14. Ústní jednání bylo na žádost žalobce vedeno za účasti soudem ustanoveného tlumočníka z anglického jazyka. Žalovaný se z něj omluvil a souhlasil s projednáním věci v nepřítomnosti. Zástupce žalobce i žalobce osobně uváděli obdobně jako v podané žalobě. Žalobce zdůraznil, že miluje obě své dcery a chce žít v ČR. K prokázání vedení rodinného života se svou druhou dcerou navrhl jako důkaz soubor fotografií s ní, její matkou a dalšími osobami. Soud tento důkaz neprovedl, neboť jej s ohledem na skutkový stav, za kterého rozhodovaly správní orgány obou stupňů, považoval za nadbytečný.
15. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.
17. Soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné, jak žalobce tvrdil. Sama skutečnost, že žalovaný potvrdil argumentaci správního orgánu I. stupně a neuznal žádný z odvolacích důvodů, nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí nezpůsobuje. Vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil svou námitku obecně, nikoli konkrétně, soud se jí zabýval rovněž v obecné rovině, kdy z obsahu spisového materiálu ověřil, že žalobce nesouhlasil s prvostupňovým rozhodnutím z obdobných důvodů jako v podané žalobě. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak soud zjistil, že se žalovaný všemi odvolacími námitkami zabýval velmi pečlivě, určitě a srozumitelně, a že je z jeho odůvodnění zřejmé, z jakých důvodů je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tak nejsou dány.
18. V *prvním žalobním bodu* žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů stran posouzení ustanovení § 87 I odst. 1 písm. a), kdy zejména poukazoval na to, že se na jeho druhé odsouzení vztahuje amnestie, má čistý trestní rejstřík, není splněna podmínka aktuálnosti, správní orgán mu měl poskytnout nižší pobytové oprávnění a na podporu své argumentace poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 3A 18/2012.
19. Soud k tomu z obsahu odůvodnění správních orgánů obou stupňů, na něž je podle ustálené judikatury správních soudů třeba hledět na jeden celek, ověřil, že vyšly z podkladů spisového materiálu, který si soud od žalovaného vyžádal. Z odůvodnění jejich rozhodnutí, jakož i vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobci bylo s platností od 17. 10. 2006 uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Poté, kdy se správní orgán I. stupně dozvěděl o žalobcově odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 1T 160/2008, byl v souladu s ust. § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyhotoven opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, z něhož vyplynulo, že byl žalobce odsouzen pravomocně trestním soudem 2x. V prvním případě to bylo Obvodním soudem pro Prahu 1 pro trestný čin dle § 187 odst. 1 trestního zákona (zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon) pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a

psychotropních látek a jedů k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců se zařazením do věznice s dozorem. Uvedený rozsudek byl potvrzen, resp. odvolání žalobce bylo zamítnuto usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2009, č. j. 8To 165/2009, v právní moci dne 9. 7. 2009. Žalobce se osvědčil dne 10. 5. 2011. K tomu soud uvádí, že žalobce byl prvním odsouzením potrestán za páčání trestné činnosti v přesně nezjištěném období od září 2007 do června 2008 prodejem drog. Podruhé byl žalobce odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 9. 2011, č. j. 2T 79/2011 pro přečin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, odložený podmíněně na zkušební dobu v trvání 4 let a byl mu uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Rozsudek nabyl právní moci dne 18. 10. 2011. K tomu soud dodává, že žalobce byl shledán vinným páčáním této trestné činnosti v blíže neurčené době od počátku roku 2011 do 23. 6. 2011, resp. od listopadu 2010 do 23. 6. 2011. Z toho vyplývá, že žalobce začal znovu páchat trestnou činnost stejného charakteru v blízkém časovém období od doby, kdy byl propuštěn z výkonu trestu za první odsouzení. U druhého odsouzení bylo usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 2T 79/2011 vysloveno, že je žalobce účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, vyhlášené pod číslem 1/2013 Sb., podle jejíhož čl. IV. odst. 1 písm. b) se odsouzenému promíjí trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle odůvodnění usnesení se dle čl. IV. odst. 3 amnestie na odsouzeného nehledí, jako by nebyl odsouzen, protože mu zmiňovaným rozhodnutím byl uložen trest propadnutí věci, na který se amnestie nevztahuje, o jeho zahlazení po výkonu trestu musí odsouzený požádat příslušný soud.

20. Na základě těchto skutečností vydalo Ministerstvo vnitra, jako správní orgán I. stupně, oznámení o zahájení správního řízení (ze dne 28. 6. 2013 a ze dne 18. 3. 2014), které se opakovaně snažilo doručit žalobci na adresu, na níž se jako cizinec s hlášeným pobytem v České republice měl zdržovat (Praha 7, [adresa]), až muselo přistoupit k doručení prostřednictvím veřejné vyhlášky dle § 25 odst. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) dne 25. 6. 2014. Předtím než využilo institut ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, pokusilo se doručit písemnost na adresu, kterou v rámci „oznámení změn“ sdělil žalobce podáním došlým správnímu orgánu I. stupně dne 1. 6. 2015, a sice na adresu [adresa], P. 8 – L. Tento pokus o doručení již byl úspěšný a žalobce oznámení převzal dne 13. 7. 2015. Dále správní orgán I. stupně prováděl šetření k osobním a rodinným poměrům žalobce. Ze zprávy OSPOD (orgán sociální péče o děti) ze dne 3. 8. 2015 k nezletilé E. M., nar. DD. M. (první dcera) vyplynulo, že dne 21. 7. 2015 proběhl pokus o neohlášené šetření v místě trvalého bydliště rodiny na adrese P.7, [adresa], nikdo však nereagoval, do domu nebylo možné se dostat, pozvánka s předvoláním matky na OSPOD byla vrácena s tím, že se adresát odstěhoval. Podle obsahu spisové dokumentace OSPODu, založené v roce 2006, byla dne 19. 7. 2007 soudně schválena dohoda rodičů, kterou byla nezletilá svěřena do péče matky, a otci bylo stanoveno výživné ve výši 2000,- Kč měsíčně. Podle vyjádření Obvodního ředitelství police Praha 1 ze dne 26. 8. 2011 se nezletilá se svou matkou trvale zdržuje ve Velké Británii na zde uvedené adrese, jiné skutečnosti OSPODu nejsou známy. Dne 7. 8. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a případnému vyjádření v přiměřené lhůtě s příslušným procesním poučením. Žalobci bylo toto oznámení doručeno osobně dne 28. 8. 2015. Následně byla do spisu založena plná moc k zastupování žalobce advokátem JUDr. Athanassiusem

Pantazopoulosem, kde se tento advokát vyjadřuje obdobně jako v odvolání a následně v podané žalobě k věci samé a žádá o nahlédnutí do spisu, což mu bylo následně umožněno a čehož využil dne 8. 10. 2015. Téhož dne zástupce žalobce vznesl dotaz na opakované oznámení o zahájení správního řízení, na který mu prvoinstanční správní orgán odpověděl dne 20. 10. 2015. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byl trvalý pobyt žalobce podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušen a podle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 mu byl udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

21. O odvolání ze dne 18. 11. 2015, kde zástupce žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutí, v němž plně přisvědčil právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu správním orgánem I. stupně, vyjádřil se k jednotlivým odvolacím důvodům a při své argumentaci užil právní ustanovení, která přílehavě dopadají na posuzovanou věc, včetně judikatury správních soudů. Zabýval se podmínkami, které musí být splněny ve smyslu ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nepochyboval o tom, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, podrobně popsal své stanovisko ke splnění podmínky aktuálnosti, kterou na podkladech správního spisu hodnotil a dospěl k závěru, že i tato podmínka byla naplněna. Vyjádřil se k tvrzení žalobce o porušení zásady ne bis in idem, jeho nesouhlasu s výrokem II. prvoinstančního správního rozhodnutí, tvrzení o tom, že nebyl seznámen s podklady spisového materiálu a jeho nesouhlasem s posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého i rodinného života cizince.
22. Žalobní námitka není důvodná. Je tomu tak proto, že žalovaný vzal právem za prokázané splnění podmínek vymezených v ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy podrobně, obsáhle a zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlil, z jakých důvodů považuje tyto podmínky za naplněné a soud jeho posouzení plně přisvědčuje a pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje. Pro úplnost však dodává, že je z předně uvedeného zřejmé, že žalobce byl 2x odsouzen za jednání závažné svou intenzitou a významem chráněného zájmu, proti němuž směřovalo a že se jedná o jednání aktuální. Došlo tak k naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku, jak norma v ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců požaduje. Soud přitom vyšel z ustálené judikatury správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu (např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5As 73/2011 – 146, či rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1As 175/2012 – 34). V projednávané věci se žalobce opakovaně, a v druhém případě svého odsouzení v krátké časové době po propuštění z výkonu trestu za první odsouzení, dopouštěl drogové trestné činnosti, přičemž v případě druhého odsouzení prodal drogu i nezletilému dítěti. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného správního orgánu, že se jedná o trestnou činnost, která je svou povahou velmi závažná a společensky nebezpečná. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje pravdivost svého tvrzení o tom, že v případě, že by u druhého odsouzení nebyl účasten amnestie, jistě by se osvědčil, když hodnověrnost jeho tvrzení je výrazně zpochybněna, až vyvrácena tím, že poté, kdy byl propuštěn z výkonu trestu za první odsouzení, začal stejnou trestnou činnost znovu páchat, tedy se z odsouzení nijak nepoučil a nelze dospět k jinému závěru než, že na něj výkon trestu neměl výchovný vliv.
23. V této souvislosti soud uvádí, že ačkoliv bylo první žalobcovu odsouzení v rozsahu trestu odnětí svobody zahlazeno, nebrání to žalovanému, aby stejné jednání hodnotil pro účely řízení o zrušení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku, neboť hypotéza

ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v rejstříku trestů, nýbrž na tom, že se dopustil jednání, kterým závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, resp. skutek nestal, pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, viz § 70 odst. 1 trestního zákona (obdobně rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 175/2012 byť ve vztahu k ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců). Žalobce se ostatně o dobrodiní amnestie nijak nezasloužil.

24. Správní orgány dostaly rovněž své povinnosti zkoumat, zda vedl žalobce po prvním odsouzení řádný život a zjistily, že tomu tak není, neboť žalobce byl krátce na to pravomocně odsouzen za trestnou činnost stejné povahy, tedy řádný život nevedl. I z tohoto důvodu nemohla mít skutečnost, že bylo druhé žalobcovo odsouzení zahaleno, zásadním způsobem vliv na posouzení závažnosti způsobu narušení veřejného pořádku žalobcem. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že správní orgány rozhodující podle zákona o pobytu cizinců mají právo požadovat nejen výpis, ale i opis z evidence rejstříku trestů ve smyslu § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dozvědět se tak nejen odsouzení, které vyplývají z výpisu z rejstříku trestů, ale i zahalená odsouzení, která vyplývají pouze z jeho opisu, právě proto, aby je mohly zohlednit při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců. Rozsudek, na který žalobce poukazoval ve věci zdejšího soudu vedené pod sp. zn. 3A 18/2012, byl následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán, na což žalovaná právem poukazovala v odůvodnění svého rozhodnutí. Stalo se tak rozsudkem NSS ve věci sp. zn. 1As 175/2012, z něhož žalovaná citovala a soud na její citaci pro stručnost odkazuje.
25. Soud považuje za splněnou i podmínku aktuálnosti ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť, jak bylo předně ke skutkovému stavu uvedeno, správní orgán I. stupně zahájil správní řízení na sklonku první poloviny běhu zkušební doby za druhé odsouzení žalobce (v právní moci dne 18. 10. 2011, správní řízení bylo zahájeno, resp. byl učiněn pokus doručit oznámení o zahájení správního řízení dne 28. 6. 2013, zkušební doba byla na 4 roky a končila 18. 10. 2015). Naopak to byl žalobce, kdo zapříčinil, že mu správní orgán I. stupně nemohl řádně a včas doručit oznámení o zahájení správního řízení, kdy se tak snažil opakovaně, žalobce se však v místě svého nahlášeného pobytu nezdržoval a Ministerstvo vnitra muselo dokonce přistoupit k doručení veřejnou vyhláškou. Předtím než přistoupilo k ustanovení opatrovníka, žalobce oznámil změnu místa pobytu (1. 6. 2015). Teprve na tuto novou adresu se podařilo oznámení o zahájení správního řízení doručit a žalobce je převzal dne 13. 7. 2015. Nelze rovněž nevidět, že žalobce až dne 2. 9. 2015 oznámil své právní zastoupení, vyjádřil se k věci, následně nahlížel do spisu (8. 10. 2015), činil dotazy, na které mu bylo správním orgánem odpovídáno (20. 10. 2015). Žalobce tak realizoval svou procesní aktivitu nikoli poté, kdy mu bylo oznámeno zahájení správního řízení, ale až poté, kdy byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen se shromážděnými podklady pro rozhodnutí a vyzván k eventuálnímu vyjádření, ač tak mohl činit již dříve. Výzvu k seznámení se s podklady spisového materiálu žalobce totiž převzal až s časovým odstupem (výzva doručovatele byla ze dne 7. 8. 2015, žalobce převzal písemnost až dne 28. 8. 2015). Žalobce se tak nyní nemůže účinně bránit tvrzením o neaktuálnosti závažného způsobu narušení veřejného pořádku, když sám svým přístupem rychlému projednání věci bránil.
26. Irelevantní je rovněž námitka žalobce, že mu mělo být se zrušením trvalého pobytu uděleno nižší bytové oprávnění. Zákon o pobytu cizinců totiž takovou povinnost

správnímu orgánu neukládá. Správní orgány obou stupňů proto logicky uvedly, že je na žalobci, zda o jiný typ pobytového oprávnění na území ČR požádá či nikoli, kdy výsledek řízení o takové žádosti nelze nijak předjímat a že na zrušení trvalého pobytu žalobce podle § 87 I odst. 1 písm. a) tato okolnost nemůže mít žádný vliv.

27. Lze tak uzavřít, že žalobce v České republice páchal opakovaně závažnou úmyslnou trestnou činnost a soud ve shodě se správními orgány obou stupňů považuje podmínky vymezené ustanovením § 87I odst. 1 písm. a) za splněné, když dospěly k závěru, že žalobce jako držitel povolení k trvalému pobytu závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. K tomu soud v souladu se závěry správních orgánů zdůrazňuje, že trvalý pobyt je nejvyšší pobytové oprávnění cizince na území a nepochybně není v zájmu České republiky, aby držiteli tohoto výsostného pobytového oprávnění byly osoby, které se opakovaně dopouští závažné úmyslné trestné činnosti.
28. Nedůvodná je i námitka stran nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce uvedená ve *druhém žalobním bodu*. Správní orgány obou stupňů totiž na základě podkladů spisového materiálu důvodně uvážily, že žalobce nemá žádné ekonomické vazby v České republice, nikdy nebyl zaměstnán, není evidován v obchodním ani živnostenském rejstříku, nevlastní v ČR nemovitost a není plátcem daní. Žalobce k tomu pouze obecně tvrdil, že má v České republice vazby, konkrétně pak poukazoval na nezletilou E. M., nar. DD. MM., která však podle shora uvedeného sdělení OSPOD byla svěřena do péče matky, žalobci bylo stanoveno výživné a nejméně od roku 2011 se zdržuje s matkou ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska. Naproti tomu oba rodiče žalobce žijí v L. a na území České republiky žalobce žádné další příbuzné nemá. Soudu tak není zřejmé, jakým způsobem by mohlo být za tohoto stavu nepřiměřeně zasaženo do soukromých a rodinných poměrů žalobce, a to i z hlediska namítaných ustanovení právních předpisů o ochraně lidských práv a základních svobod, na které žalobce v podané žalobě obsáhle poukazoval. Žalobce sice tvrdí, že nezletilá E. hradí výživné a že by tak nemohl činit ze země původu, své tvrzení o hrazení výživného dceři do Anglie však nijak neprokazuje, stejně jako tvrzení o nemožnosti platit je ze země původu, kde žijí oba jeho rodiče a v ČR ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí příbuzní zjištění nebyli.
29. Pokud žalobce poukazoval na to, že se mu narodila druhá dcera M. E. M. nar. DD. MM. a že s ní a její matkou M. L. žije ve společné domácnosti, soud k tomu uvádí, že o této skutečnosti, tj. o narození druhého nezletilého dítěte, správní orgán I. stupně ani žalovaný nevěděli, žalobce sám ani jeho správní zástupce o tom žalovaného neinformovali. Z časového průběhu správního řízení vyplývá, že se druhá nezletilá dcera žalobci narodila po vydání prvostupňového rozhodnutí a mělo se tak stát na Slovensku. Jak již bylo předně uvedeno, žalobce ani jeho právní zástupce tuto skutečnost v průběhu odvolacího řízení v odvolání ani před vydáním druhostupňového rozhodnutí žalovanému nesdělili, ač mohli. Žalovaný se proto touto skutečností ani nemohl zabývat. Za daného skutkového stavu je irelevantní i jeho výtky neprovedení místního šetření o poměrech rodiny, když správní orgány o narození druhé dcery nevěděly ani vědět nemohly, s ohledem na to, že se narodila na území jiného státu.
30. Soud tak uzavírá, obdobně jako v nepřiznání odkladného účinku žaloby (usnesení ze dne 4. 5. 2016, č. j. 9A 63/2016 – 25), že žalobce sice tvrdí, že má na území ČR silné sociální a rodinné zázemí, je v kontaktu a hradí výživné své první nezletilé dceři do Velké Británie, tato svá tvrzení však nijak neprokazuje. Samotná skutečnost, že žalobce pobývá v ČR od

roku 2005 při tom k závěru o nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce nepostačuje, to platí tím spíše, že nebyly zjištěny jiné soukromé či ekonomické vazby žalobce na území ČR. Správní orgány v této souvislosti opodstatněně uvedly, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromých a rodinných vazeb cizince na území ČR s poukazem na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5Azs 46/2008-71, neboť toho by mohlo být dosaženo pouze v případě déle trvajících zákazu pobytu na území České republiky, a tak tomu v projednávané věci nebylo, žalobci zákaz pobytu vysloven nebyl. Správní orgány rovněž důvodně poukázaly na § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož je nutné, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem, tedy aby se na území České republiky nezdržovali s povolením k pobytu cizinci, kteří byli opakovaně odsouzeni za porušování zákonů České republiky, konkrétně za prodej drog.

31. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítal porušení zásady ne bis in idem. Ani tato námitka nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Zrušení povolení trvalého pobytu cizince na území hostitelského státu není trestem, jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1As 125/2011, podle kterého „řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není řízení o postupu, ani o správním deliktu“ a z něhož vyplývá, že zásada ne bis in idem, tedy právo nebýt souzen nebo potrestán 2x za týž čin, je na ústavní úrovni zakotvena v článku 40 odst. 5 Listiny a dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z článku 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle níž nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona o trestním řádu tohoto státu, přičemž ačkoli uvedená ustanovení hovoří toliko o trestním stíhání či trestním řízení, danou zásadu je nepochybně třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech. Podle stanoviska zdejšího soudu ji tak nelze vztáhnout na správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, jak to bylo v případě žalobce.
32. Soud odmítl rovněž námitku vady výroku II. prvostupňového rozhodnutí ve *čtvrtém žalobním bodu*., v němž správní orgán I. stupně rozhodl s odkazem na § 50 odst. 1 písm. b) odst. 5 zákona o pobytu cizinců o výjezdním příkazu pro žalobce s platností na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Soud vešel na argumentaci správních orgánů obou stupňů, kterou považuje za logickou a přiléhavě zohledňující správní praxi při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců, kdy se stává, obzvláště u cizinců – recidivistů, jež jsou znovu uvězněni, že než správní rozhodnutí nabude právní moci, nebyl by smysl výjezdního příkazu, jímž je poskytnutí času k vyřízení osobních záležitostí cizince a k přípravě odjezdu, naplněn, protože je vhodné nevázat udělení výjezdního příkazu na nabytí právní moci rozhodnutí, ale zohlednit i možnost, že bude v mezidobí uvězněn a vázat jej i na propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Soud na tomto postupu neshledává nic protizákonného, proto námitku neshledal důvodnou.
33. Soud nepovažuje za opodstatněnou ani námitku *pátého žalobního bodu*, kde žalobce tvrdil porušení ustanovení § 36 odst. 3 věta první správního řádu, podle kterého *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*. Jak soud uvedl v úvodu, žalobce byl písemností ze dne 7. 8. 2015 OAM vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě s možností vyjádřit se k podkladům s tím, že je to jeho

právo, nikoli povinnost. Uvedenou výzvu žalobce osobně převzal dne 28. 8. 2015. Svých procesních práv žalobce i využil, neboť udělil plnou moc advokátovi k zastupování, nahlížel do spisu a již ve sdělení oznámení o právním zastoupení se vyjadřoval k věci. Od doby, kdy byl žalobce vyzván k seznámení s podklady spisového materiálu ve spise, nic ze strany správního orgánu nepřibýlo, pouze odpověď na dotaz zástupce žalobce, kterou správní orgán formuloval dne 20. 10. 2015 a v níž vysvětloval, proč opakovaně oznamoval žalobci zahájení správního řízení. Nejednalo se tedy o skutečnost, která by žalobci nebyla známa, spíše o vysvětlení postupu správního orgánu v průběhu správního řízení. K porušení žalobcových procesních práv proto nedošlo.

34. V šestém žalobním bodu žalobce namítal, že neovládá český jazyk a ohradil se proti odůvodnění správních orgánů, že by při případném návratu do země původu žil ve stejném prostředí jako dosud, když z neznalosti českého jazyka dovozovaly, že se po celou dobu pobytu na území ČR pohybuje v rámci svého etnika. Jak soud ověřil z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, jednalo se o argumentaci související s výkladem přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života cizince a úvahu správního orgánu, kterou učinil na základě skutečností, jež mu byly známy z úřední činnosti. K tomu soud připomíná, že podle ustanovení § 16 správního řádu je správní řízení vedeno v českém jazyce, pokud by žalobce sdělil, že českému jazyku nerozumí, má právo využít tlumočníka. Žalobce ovšem neznalost českého jazyka správnímu orgánu nesdělil, správní orgán se tedy nemohl touto okolností zabývat. Nadto byl ve správním řízení právně zastoupen, ke zkrácení jeho práv proto nedošlo. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.
35. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha dne 14. listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Š. L.

předsedkyně senátu